

2. Екстрадиція Саакашвілі. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-society/2367370-ekstradicia-saakasvili-petrenko-kaze-so-v-advokativ-zakincilisa-instrumenti-zataguvanna.html>
3. Європейська конвенція про видачу правопорушників: Закон України від 13 грудня 1957 року URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_033
4. Каськіва екстрадували з Панами в Україну. URL: https://ua.censor.net.ua/photo_news/461242/kaskiva_ekstraduvaly_z_panamy_v_ukrayinu_lutsenko_foto
5. Нестеренко С.С. Міжнародно-правовий захист прав людини при здійсненні екстрадиції: монографія. Одеса : Фенікс, 2011. 192 с.
6. Сафаров Н.А. Экстрадиция в международном уголовном праве: проблемы теории и практики: Волтерс Клувер, 2005. 416 с.
7. Теоретичні та практичні проблеми при видачі особи (екстрадиція) екстрадиції під час досудового розслідування в сучасному правовому просторі: веб-сайт. URL: http://legalactivity.com.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=750:280114-01&catid=95:5-0214&Itemid=118&lang=ru
8. Тертишник В.М. Кримінальний процес України: навч. посіб. Київ:Алерта, 2014. 418 с.

Пашенко Юлія Олександрівна,

здобувач вищої освіти 3-го курсу юридичного факультету Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Орлова О.О.

кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри загальноправових дисциплін Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

РОЗВИТОК ПРАВОВИХ ВІДНОСИН МІЖ ЄВРОПЕЙСЬКИМ СОЮЗОМ ТА УКРАЇНОЮ

На сьогодні правовідносин між Європейським Союзом та Україною займають вагоме значення у розвитку нашої держави.

Питання правовідносин ЄС та України у своїх працях досліджували: Р. Кашпір, А. Круглашов, А. Кураєва, Н. Невідома, О. Рибачук, М. Рябчук, О. Солонець, Б. Тарасюк та інші.

Політика ЄС – це взаємозв'язок компромісів, взаємних поступок і досягнення порозуміння на усіх рівнях. На відміну від Європи, політика України все ще визначається нездатністю до досягнення злагоди, схильністю до конфронтаційних механізмів вирішення конфліктів. Нестабільна ситуація створює негативний імідж, який стає перепорою для налагодження більш продуктивного діалогу з Європейським Союзом. Реалізація цих і пов'язаних з ними вимог сприятиме наближенню України до правових, економічних і соціальних стандартів, а відтак до реалізації її стратегічної мети щодо вступу до Європейського Союзу. Україна має також скористатися досвідом центральноєвропейських країн та країн Балтії в питанні здійснення адаптації законодавства. Президент, Верховна Рада і уряд України повинні в цьому питанні працювати на випередження, не чекаючи від ЄС перших кроків до поглиблення інтеграції, самостійно здійснювати процес адаптації вітчизняного законодавства до законодавства Союзу. Україна має не тільки реалізовувати конкретні вимоги ЄС, використовувати запропоновані ним інструменти співпраці, але й висловлювати ідеї та розробляти власні стратегії щодо досягнення цілей, яких вона прагне, а також строки їх реалізації [1].

Традиційно Євросоюз висуває три головні вимоги для держав-кандидатів на вступ: економічні, політичні та правові. Найважливішими з них слід визнати правові, що передбачають адаптацію національного законодавства до правових стандартів, що становлять спільне правове надбання держав-членів ЄС (*acquis communautaire*). Правовий масив ЄС, який країни-кандидати мають прийняти, складається з декількох десятків розділів, що охоплює економічну, політичну і соціальну сфери, внаслідок чого процес імплементації у кожній країні має довготривалий характер. Слід підкреслити, що без здійснення адаптації законодавства марно сподіватися на успішне просування у проведенні реформ економічного, соціального й політичного характеру, оскільки вона виступає базисом для останніх [2].

Для ЄС розширення на Схід є однією з рушійних сил власного розвитку. Саме тому Євросоюз у цілому і провідні держави – члени ЄС у питанні щодо налагодження більш тісних стосунків зі своїми і східними сусідами завжди керуються не стільки економічними розрахунками, скільки політичними інтересами.

Процеси розширення ЄС за рахунок країн Центральної та Східної Європи надають Україні безцінний і різноплановий досвід.

Позитивно слід оцінити приєднання України до СОТ, підписання Плану дій Україна – ЄС, визнання Євросоюзом за Україною статусу країни з ринковою економікою. Отже, питання розвитку правовідносин між Європейським союзом та Україною є прогресуючим та актуальним. Україні потрібно йти на компроміс, виконувати вимоги та настанови ЄС для подальшої співпраці. Україні треба намагатися еволюціонувати в економічній, соціальній та політичній сфері.

Бібліографічні посилання:

1. Черняк Ю.В. Інститут підсудності в міжнародному приватному праві країн Європейського Союзу та України. Монографія. Київ. Прецедент. 2008. 276 с.
2. Європейська інтеграційна політика. Навчальний посібник / А.М. Поручник, В.І. Чужиков, Д.О. Ільницький, О. А.Федірко; за заг. ред. д-ра екон. наук, проф. В.І. Чужикова. ДВНЗ «Київ. нац. екон. ун-т ім. В. Гетьмана». Київ. КНЕУ. 2010. 452 с.

Рибаківа Христина Сергіївна,

студентка гр. Б-МВ-841,

Дніпропетровський державний університет
внутрішніх справ

Науковий керівник:

Єремєєва І.А.,

доцент кафедри соціально-гуманітарних дисциплін,
к.і.н., доцент, Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ

**ТЕОРІЯ БЮРОКРАТІЇ МАКСА ВЕБЕРА ТА ЇЇ РОЛЬ
В РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ ДЕРЖАВИ**

Зважаючи на специфічну роль бюрократії, як посередника у владних відносинах між державою та громадянами проблеми аналізу природи бюрократії як однієї із складових державного управління, ступеню її впливу на суспільні та політичні процеси не втрачають своєї актуальності. Досить часто трактування поняття бюрократії має емоційно-негативне забарвлення, а до кінця ХІХ ст. бюрократія в наукових дослідженнях розглядалася переважно як посередницька ланка між державою та громадянами. Основою сучасного розуміння бюрократії стала концепція відомого німецького соціолога Макса Вебера (1864-1920), який вперше позначив бюрократію як специфічне явище, що являє собою систему організацій з розподілом функцій, чіткими нормами та правилами, ієрархічною управлінською структурою [1].

Аналізуючи явище бюрократії, Вебер визначає її технічно найлегальнішим типом панування та виділяє наступні типи бюрократії:

- традиційний;
- харизматичний (афективний);
- раціональний [1].

Найідеальнішим із наведених є раціональний тип бюрократії, який М. Вебер умовно поділив на ціннісно-раціональний і ціле-раціональний. Ціннісно-раціональний підтип характеризується як такий, що спирається на певні людські цінності, якими оперує соціальний суб'єкт під час виконання своїх прямих обов'язків (моральні, етичні, культурні, естетичні цінності та ін.). Ціле-раціональний підтип, на думку М. Вебера, заснований на меті соціального суб'єкта, певних кінцевих задачах задля яких буде використаний принцип максимальної корисності, при цьому